KARİKATÜR

SİYASİ KAZASKA..
Sovyet Rusya — Tehlikeli amma, bıçakla oynamıya alışkınım!..

★ DÜNYA KARİKATÜRLERİ ★

HAYAT SAHASINA HÜCUM:

Kuşlar — İnsanlar kendi hayat sahalarına saldırdıkları zaman kıyamet koptuğunu gördüler de galiba şimdi bizim hayat sahamıza hücuma başladılar!..

(Fransız karikatürü)

— Al sevgilim, sana yaş gününde yaşının sayısında inci!
— A! ben söylemeyi unutmuştum: yaşım 25 değil, 32 dir!..

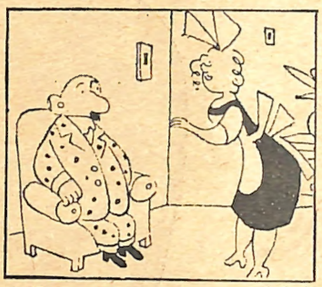

— Bayan soyunuyor, sizi kabul edemez.
— Zarar yok, soyununcıya kadar beklerim!..

DAHA NE İSTER!

— Başını yaran adamdan tazminat aldın mı?
— Aldım ama, pek az: 300 liracık...
— Daha ne istiyorsun! Hayatında acaba sen kafanla bundan daha fazla para kazanabilir misin?!..

(İtalyan karikatürü)

BECERİKSİZ KOCALAR:

— Kocam iyi hoş bir adam ama, elinden bir iş gelmiyor be kardeş! Düşün bir kere! Yemekleri ben pişirdiğim gibi, düşmelerini bile ben dikiyorum!..

(İtalyan karikatürü)

No. 288 CİLT: 12 SENE: 6 FİYATI 10 KURUŞTUR 3 TEMMUZ 1941

KARİKATÜR

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ

EDEBİ HAFTALIK MİZAH MECMUASI

SAHİBİ: SEDAT SİMAVİ
İDAREHANESİ: İstanbul, Ankara caddesinde Acımusluk sokağı No. 7
Telğraf: İstanbul: KARİKATÜR
Posta kutusu: İstanbul 103

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye ivin seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruştur. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400, üç aylığı 200 kuruştur.

«TAS» AJANSI SOVYETLERİN BOĞAZLAR HAKKINDAKİ İDDİALARINI TEKZİP ETTİ (Gazetelerden)
— Tas sayesinde bu iş de temizlendi!..

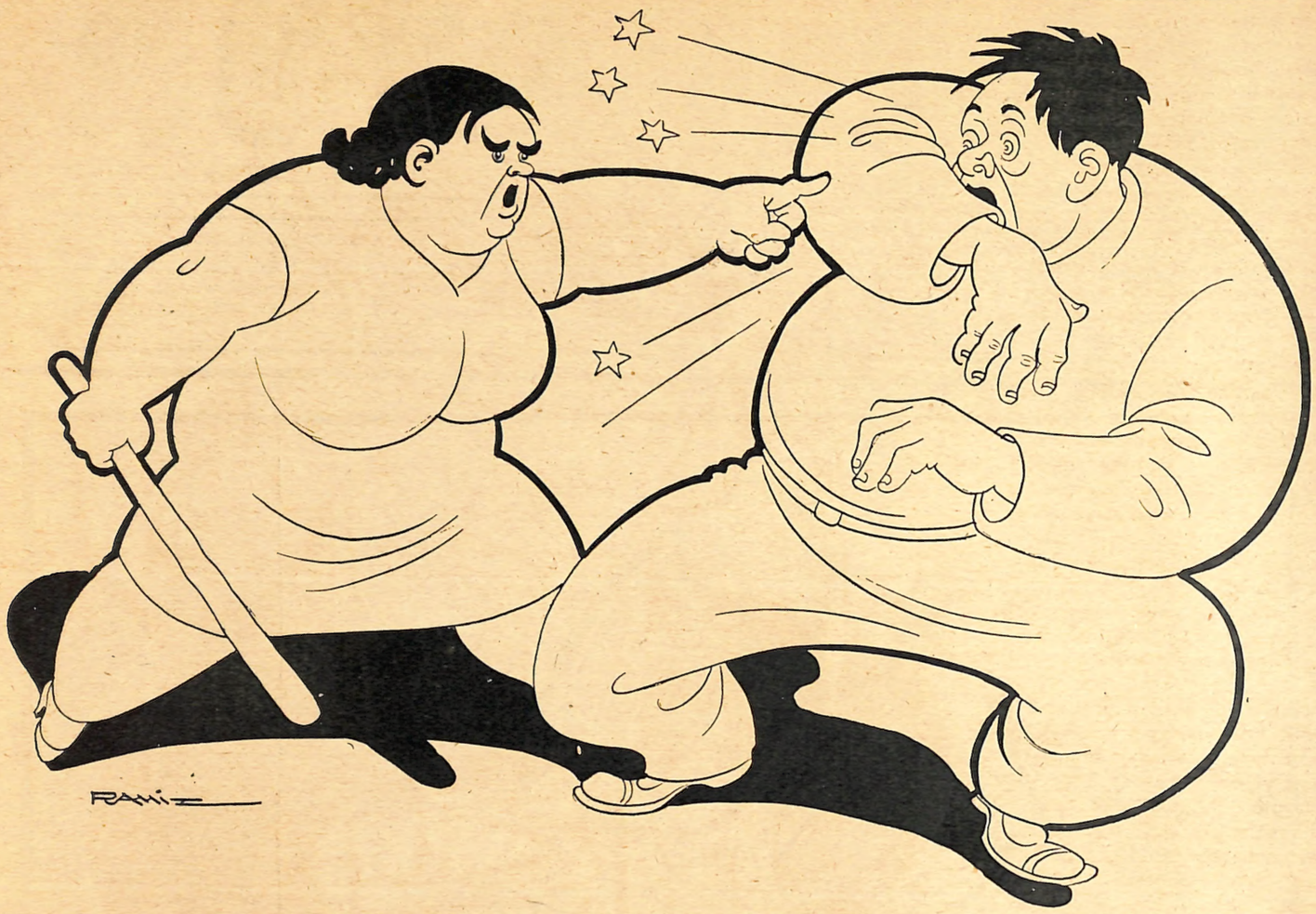

KILIBIKLIK MESELESİ..

Kadın — «Kazakım» diye elâleme övünüyormuşsun ha... Senin gibi kılıbıkların değil, kazakların bile dayak yediğinin farkında değilsin galiba!..

HAFTADAN HAFTAYA

Silâhların Tarihine Bakış

MEDENİYETİN ilerlemesi kumaş çeşitlerinde nekadar tenevvü meydana getirmişse harp silâhları muharebede ölüm çeşitlerinde de okadar zengin değişikliklere sebep olmuştur.

Eski zamanlarda, meselâ beni İsrailin Kızıldenizi ayakla geçtiği, Romadaki meşhur kazların Kapitol'u müdafaa ettiği, Büyük İskenderin atla İranı fethe gittiği zamanlarda kahramanlar için ölüm şekilleri herhalde dördü, beşi geçmezdi. Bunların ekserisi göğüs göğüse muharebelerde boyları bir iki arşını geçmiyen küçük el silâhları ile ölürlerdi. İlk önce taş ve tahtadan yapılan bu silâhlar, sonradan demire kadar terakki etmişlerdi.

Demire başlıca üç şekil verilebilmişti. Bir kısmının uçları sivriltilirdi, sapından şöyle kuvvetlice kakılıverince sivri tarafı düşmanın rasgele bir tarafına batardı. Eğer bu taraf vücudun kalp, barsak, gırtlak, beyin gibi şakaya gelmez bir tarafı ise, kahraman derhal şehit olurdu. Fakat talih ve tesadüf yardım eder de sivri uç baldır, kaba et nevinden yükte ağır, pahada hafif bir âzaya raslarsa mücahit biraz bağırıp çağırır, sonra yarasının derecesine göre bir gün, bir hafta veya bir ay nihayetinde iyi olarak tekrar silâhını eline alırdı.

Demir silâhın ikinci şekli sivri uç yerine bilâkis kalınlaştırılarak tokmak haline getirilmiş bir alâmetli kafa idi. Birincinin dokunduğu yere batmasına mukabil bu ezer, yassıltır, vücudun bir kısmını kasap tokmağı ile yassıltılmış pirzolaya benzetirdi.

Üçüncü biçim, bir veya iki tarafı uzunlamasına inceltilip zağlanmış pala, yatağan, kılıç gibi silâhlardı. Bütün bunların kullanılması ve zarar vermesi için muhariplerin birbirine bir kaç arşın yaklaşmaları şarttı. Bu itibar ile karşılaşan mücahitlerin biribirlerini yakından görüp tanımaları (ve tarafeynin birbirini görüp tanışması neticesinde yapılan yeni izdivaçlarda olduğu gibi) şayet parteneri gözü kesmezse, yol yakın iken kaçması mümkündü. Kaçan canını kurtarmak gayesile daha fazla gayrete geldiği ve elindeki silâhı atarak ferahlayıp hafıflediği için çok kere kurtulmıya muvaffak olurdu.

Düşmanı kovalamak ve yakalamak için yegâne vasıta insandan daha hızlı koşan hayvanlara binmekti: at, deve ve hattâ heybetinden me'mul bulunmamakla beraber galiba fil.

* * *

Medeniyet güneşi bir miktar daha yükseldikten sonra bu silâhların daha uzun mesafelerden düşmana havale edilmesi için bazı vasıtalar keşfedildi.

Kavgalarda bacaklarının sürati-seyri yahut da bulundu yerin yüksekliği itibarile erişilmesi mümkün olmıyan düşmana elle taş, sopa vesaire atmak insanlığın çok eski tarihlerdenberi malûm bir usulü idi. Zamanın mütefekkir mucitleri koldan daha ziyade savurma kudretine malik ok, sapan ve daha büyük bir sapan demek o-

lan mancınık nevinden bir takım âletler icat ettiler. Bunlar vasıtasile uzaktan düşmana havale edilen demir parçalarında gerçi elle vurulan demirlerdeki isabet, emniyet ve katiyeti yoktu. Havaya savurulan ok çok kere vurulması lâzım gelen kimseye dokunmayıp bir ağaca yahut kendi halinde otlıyan bir zararsız hayvana tesadüf ediyor fakat dokunduğu zaman da epeyce kazalara sebep oluyordu.

Nihayet barıt keşfolundu. Vaktile sarıklı fizik hocamız bizi atlatmamış ve yanlış bir şey öğretmemişse, gazların anî ittisa kuvvetinden istifade edilerek muhtelif büyüklükte demir parçalarını daha uzaklara fırlatmak imkânı hâsıl oldu. Bunlar da ez kaza düşmana tesadüf edecek olurlarsa hayli sıkıntıyı mucip oluyorlar ve fazla olarak da yaptıkları kuru gürültü ile hayli göz yıldırıyorlardı.

* * *

Eski muharebelerde insanlar bu yukarıda hulâsatan arzettiğimiz muayyen birkaç silâhla yaralanır ve ölürlerdi.

Harpte ölümün ikinci kısmı silâhlı salapuryalarla yapılan deniz muharebelerinde boğulmaktı. Fakat bunlar devede kulaktı.

Üçüncü çeşit ölüm, muharebede koşarken hendek, dere, açık bostan kuyusu gibi yerlere düşmek suretile meydana gelen kaza ölümleriydi.

Dördüncü kısım, harp meydanlarında soğuk, açlık, hastalık salgınları ve şimdiki fennî usullere göre tedavi edilmiyen yaraların mikroplanması suretile meydana gelen ölümlerdi. Fakat bütün bunlar da şimdiki en medenî şehirlerdeki fıkaralık, işsizlik, pis su, lâğım güzergâhındaki bostanlar mahsulünden doğma hastalıklar, vesatini nakliye kazaları yüzünden meydana gelen ölümlerden daha fazla değildi.

Gel gelelim şimdi 1940 harbinin icadı olan yakası açılmamış ölüm çeşitlerine!

Farzedelim ki, piyade askerisin. Eski usule göre düşmanla takarrür etmiş randevu yerine gitmek için başlıca iki usul vardır: ya kırk kişilik kapalı vagona binerdin, ya çizmeleri yağlayıp taban arabasına süvar olurdun. Halbuki şimdi piyadeyi düşmanla karşılaştırmak için evvelâ tayyareye bindirerek havaya uçuruyorlar, sonra sırtında bir bohça, belinde bir alay takım taklavat olduğu halde bulutların üstünden aşağı atıyorlar. Çadır kendi kendine açılarak bir şemsiye oluyor ve sen dalda armut sallanır gibi ağır ağır iniyorsun. Bir aksilik olup da bir çan kulesi demirine takılmaz yahut bir baca deliğinden içeri girmezsen yere iniyorsun. Vücudunda bazı sağlam ve sarsılmamış uzuvlar kaldı ise, onlar vasıtasile hemen belindeki silâhları harekete getirerek derhal muharebeye başlıyorsun.

Yahut da tayyareden atıldığın anda boş bulunarak paraşütün ipini çekmeyi ihmal ediyorsun ve toprağa dokunduğun saniyede, elektrikli sandalyeye oturmuş Amerikan gangsteri gibi, anî olarak yedi kat gökü boyluyorsun.

Paraşütle havadan inerek muharebe etmek nekadar acayip bir şekil ise tepeden çullanan bir paraşütçü karşısında, çaylak hücumuna uğramış tavuğa dönmek de okadar orijinal bir muharebe ve ölüm şeklidir.

KARİKATÜR

— Özüm dahi bu işe pes demişem!..

AKIL HOCASI.

Bebekte bayan M. B:

«İki apartmanım, bir çiftliğim var. Kendime ruhan âşık bir eş arıyorum. Bulamaz mıyım?»

Cevap:

Arkanızda bukadar irat varken manevî âşıkınızı ergeç maddî yaparsınız. Âşık gözü maşukadan usanınca apartmanlarla çiftliğe dikilir. İyisi mi, iratların idaresini Akıl Hocasına devrediniz. O sizi az zamanda ancak ruhan sevilecek bir hale getirir, evvel Allah!

İstanbulda bağrı yanık bir baba:

«Oğlum on yaşında tütüne başladı, on beşinde kumara, yirmisinde rakıya.. Bu çocuğun istıkbali ne olacak?»

Cevap:

Merak etmeyin, oğlunuz büyük artist olmak için bütün tahsil devrelerini geçirmiştir!

Belgeli talebeden H. Düşünceli:

«Büyük şair olmak için ne yapmalıyım?»

Cevap:

1 - Türkçe, 2 - Gramer, 3 - Edebiyat, 4 - Tarih, 5 - Felsefe.. bilmemeniz lâzımdır. Nekadar kitap açmazsanız, okadar büyük şair olursunuz!

— Ben sana «sabırlı ol, evvelâ o açılsın» dememiş miydim?
— Ne yapayım! başka türlü kabil değildi ki. İkimiz de ayni sandalda idik!..

Hikâye

ULUDAĞ SEYAHATİ

YEKTA Uçar, akşam üstü, evine büyük bir sevinçle girdi:

— Karıcığım, sana güzel bir sürprizim var!

Sevinmek sırası Selma Uçara gelmişti:

— Ne iyisin kocacığım. Kim bilir, sürprizinden nekadar memnun olacağım!

Yekta Uçar, sevgili refikasını fazla üzmedi. Hemen önüne iki bilet attı:

— Yarın sabah Mudanyaya gidiyoruz, oradan da doğru Uludağa... Şöyle beş, on gün otelde başımızı dinlendiririz.. olur mu?

Selma bu haberden fevkalâde bahtiyar olmuştu, gözlerinin içi gülümseyerek biletlere baktı, sonra kocasının boynuna atıldı:

— Benim iyi kalpli Uçarım!

Yemeğe büyük bir iştah ile oturdular. Bu güzel yolculuğun plânını yapıyorlardı: Her gün kahvaltıdan sonra, Uludağın tâ tepesine çıkacaklar, oradan öğle yemeğine, öğle uykusuna döneceklerdi. Uykudan uyanınca çam ormanları içinde köyler, ağıllar keşfine çıkacaklardı. On beş gün yalnız tabiatle başbaşa kalacaklar, yalnız biribirlerini dinliyeceklerdi. Bu, olur saadet değildi!

Bu tatlı hayaller içinde yemeğin uzadığını fark etmediler. Birdenbire kapı çalındı. İçeriye aile dostlarından bir doktor girdi. Yekta, salonda, karısı ile beraber doktoru karşılarken:

— İyi ettin de bugün geldin, dedi, eğer bir gün daha gecikseydin bizi evde bulamazdın!

— Neden?

— Yarın sabah Uludağa çıkıyoruz da..

— Çok iyi, çok güzel.. Tam da mevsimi... Bu sıcak günleri Uludağda geçirmek, âdeta başka bir hayata, daha taze, daha dinç bir hayata kavuşmak demek..

— Demek sen de bu fikirdesin?

— Elbette.. Tabiî bu seyahate karar verirken bir doktora da müracaat etmiş olacaksınız!

Yekta, şaşaladı:

— Lüzum var mı buna?

— Lüzum olmaz olur mu? Sıfır metre irtifadan, ansızın iki bin beş yüz metre yüksekliğe çıkacaksınız. Bu mühim irtıfa farkı sağlam bünyeler üzerinde hayatî bir tesiri haizdir. Fakat kalbi, siniri zayıf olanlar için aksi tesir husule getirebilir. Nitekim, kaç kişi, oraya çıkar çıkmaz hemen dönmek mecburiyetinde kalmışlardır. Çünkü hava tazyıkı azalıyor, çarpıntı, teneffüs çoğalıyor. Bunun için mutlaka bir muayene lâzım.

Karı koca biribirine bakıştılar:

— Bunu hiç düşünmemiştik!

Yekta, birdenbire doktora döndü:

— Öyle ise seni gökte ararken yerde bulduk. Hazır buraya gelmişken bizi bir muayene et de raporunu ver!

— Pekâlâ!

Doktor saatını çıkardı, Yektanın nabzını saydı: normal... Zurnaya benzer bir âletle kalbini dinledi: mükemmel... Ciğerlerine kulak verdi: âlâ...

— Sen Uludağa değil, Monblâna, Evereste bile çıkarsın!

Sıra, bayan Selmanın muayenesine gelmişti. Doktor, kadının nabzını sayarken kaşlarını çattı. Kalbini dinlerken yüzünü astı. Ciğerlerine kulak verirken de dudaklarını büktü...

— Bayan Selmanın hiç bir rahatsızlığı yok, burası muhakkak.. fakat..

— Fakat, doktorcuğum?

— Fakat kalp de, göğüs de fazla sarsıntıya mütehammil değil!

— Ne demek istiyorsun?

— Kalbi muntazam atıyor, fakat kuvvetli değil... Ciğerleri sağlam, fakat fazla nazik..

— Bundan ne çıkar?

— Uludağda hava tazyıkı azalınca bayanın bünyesinde büyük bir aksülamel olacak. Bunun neticesi hakkında şimdiden hüküm vermenin imkânı yok..

— Aman doktorcuğum?

— Ne yapayım? Fen, böyle söylüyor!

Karı koca tekrar biribirine bakıştılar:

— Demek bu güzel seyahat

KAZA VE NAHİYE MERKEZLERİNDEN İSTİYENLERE KAHVE DAĞITILACAK:

— Geçmiş olsun yahu, kazaya mı uğradın?..

— Evet, kahve almak için kazaya uğradım!..

de suya düştü..

Selma Uçar, içini çekti:

— Biletler de yanacak!

— Onun ehemmiyeti yok... Ne yapalım? Kısmetimizi başka yerde ararız!

Selma, kocasının üzüldüğünü görünce, fedakârlıkta bulundu:

— Bari sen yalnız başına git..

— Nasıl olur? Sonra Uludağ başıma zindan kesilir!

— Hiç üzülme: sen rahat rahat dolaşırsın, gördüklerini dönüşte bana anlatırsın!

Bu sefer Yekta, karısının boynuna sarıldı:

— Her derde ne güzel bir çare bulursun!

Ertesi sabah, en küçük bir seyahat çantası ile, yalnız başına Galata rıhtımına koşan Yekta Uçar, orada son sevgilisini hazır buldu:

— Plânı mükemmel surette tatbik ettim. Doktor da rolünü mükemmel yaptı. On beş gün Uludağda seninle başbaşayız, cicim!

Papağan

CEVAT DURSUNOĞLUNA

Kim dedi rahatını haram et, Dursunoğlu,
Tâ batıdan doğuya hıram et, Dursunoğlu?

Bu ancak Erzurumun tılsımıdır, emin ol,
Ondadır ancak sihir, keramet, Dursunoğlu!

Erzurumu uzaktan görünce hayal meyal,
Bizim de namımıza bayram et, Dursunoğlu!

İstanbul kapısından Erzuruma girince
Eşe, dosta bizden de selâm et, Dursunoğlu!

Doyum olmaz, bilirim, sohbetinin zevkine,
Biraz da dinlemeyi meram et, Dursunoğlu!

Unutma belediye bahçesine gitmeyi,
Bir ağaç gölgesinde makam et, Dursunoğlu!

Rahmetli Necatiyi anıp candan, gönülden,
Hatıralar önünde kıyam et, Dursunoğlu!

Belki hâlâ aksi var orda hitabesinin,
O nutku dinlemiye devam et, Dursunoğlu!

Yüzde yüz heyecandı, vicdandı, kahramandı,
Kim gördü ona benzer alâmet, Dursunoğlu!

Geç Pasin yaylâsından Hasankale şehrine,
Kemerlikaplıcada hamam et, Dursunoğlu!

Çıkınca bak Bingölün beyaz tepelerine,
Nef'île ayni dilden kelâm et, Dursunoğlu!

Çamdeviren diyor ki, sıhhatle, âfiyetle
Bu güzel yolculuğu tamam et, Dursunoğlu!

ÇAMDEVİREN

— Ayol plâja yanmıya geldik, pudra sürmiye ne lüzum var?..
— Sen kadın işlerinden anlamazsın. Balık etlerini kızartmadan biraz unlamak lâzımdır!..

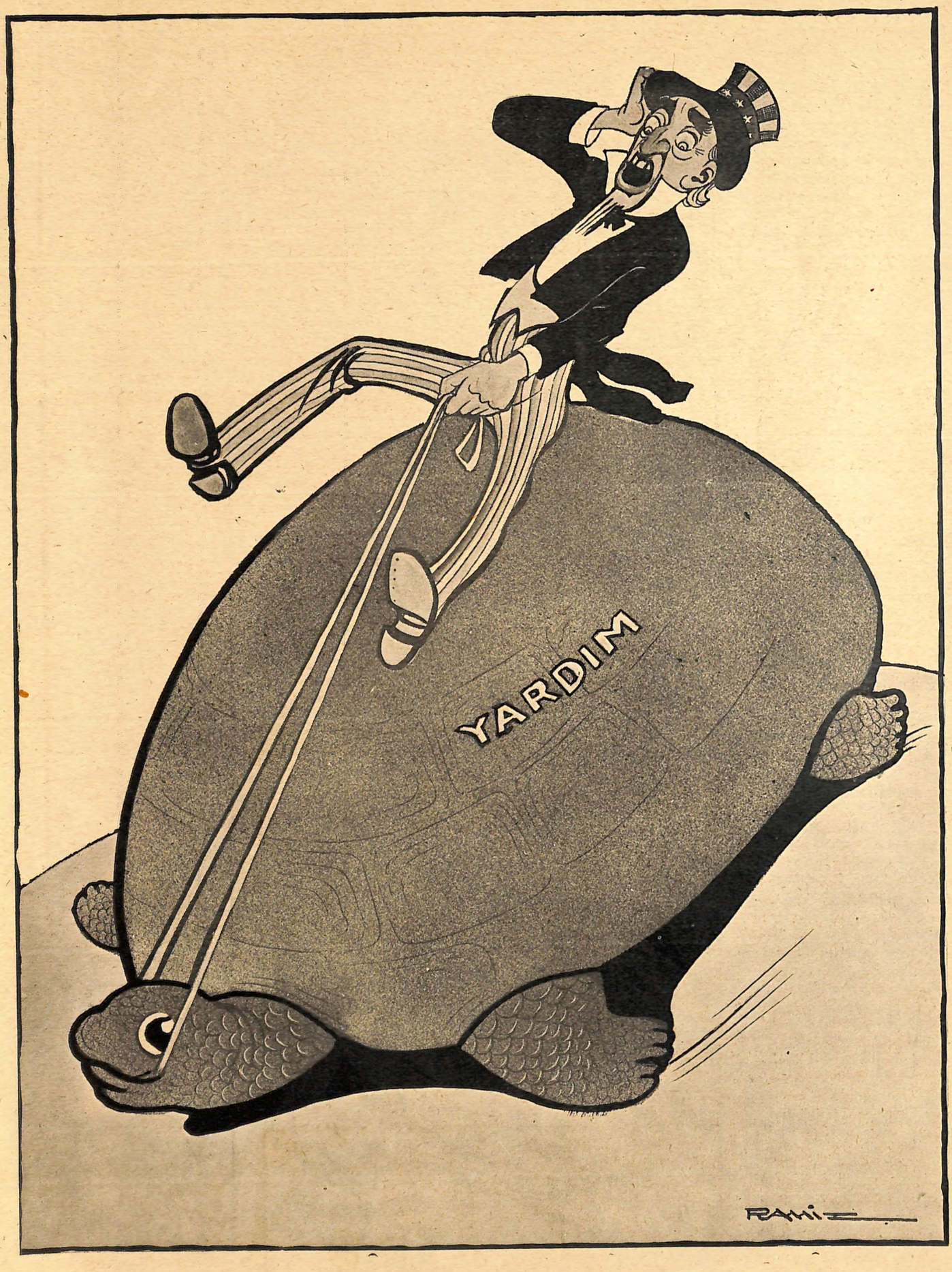

Amerika — Hey.. acele etme yahu, beni de harbe mi götürüyorsun, nedir?!..

— Vallâhi onlardı... Ağaçların arasından otomobilin numarasını bile gördüm..
— Demek yoldan çıkmışlar?!...

BU NESİL DE COĞRAFYA ÖĞRENEMEZSE..

Coğrafyacı Saffet Geylânî elindeki gazeteyi yere atarak meslekdaşı Hâmit Sadiye seslendi:

— Baksana yahu, Almanya Rusyaya harp ilân etmiş.

Hâmit Sadi hiç istifini bozmadan, memnun bir ifade ile cevap verdi:

— Coğrafya ilmi namına memnun olalım. Herkes yine coğrafya bilgisini yenileyecek. Bu nesil coğrafya allâmesi olacak vesselâm.

★

KONVOY MODASI:

İzzet Melih bir iş için Ankaraya gelmişti. Geçen gün Şekerci Hacı Bekir şubesinin önünde Hüseyin Cahit Yalçına rasladı ve hararetle konuşmıya başladı. Lâf arasında bir aralık gözü karşı caddeye değdi ve birbiri arkası sıra dizilerek geçen tam sekiz otobüs saydığından sözünü keserek Hüseyin Cahide şöyle söyledi:

— Aman monşer ne iyi ne iyi! Desene Ankara da yeni modaya uyuyor?

Hüseyin Cahit şaşırdı ve sordu:

— Ne gibi yeni moda?

İzzet Melih cevap verdi:

— Konvoy modası. Baksanız a, otobüsler burada kervan halinde yola çıkıyorlar.

★

NEYE İŞARETMİŞ?

Nurettin Artam hazırcevaplığı ve nükteleri ile meşhurdur. Geçen gün teklifsiz bir arkadaşı ile konuşuyordu. Arkadaşı şikâyet etti:

— Öyle başım ağrıyor ki, ıztırap içindeyim.

Artam şaştı ve nasihat etti:

— Ayol sevin, memnun ol!

— Neden?

— Neden olacak, kafa ağrısı ayakta değil, başta olur. Bu ağrıya sahip bir insanın bir de kafası var demektir. Şu halde sen de bir kafaya malik sayılırsın da...

★

KİBARLIKTAN DEĞİL AMA ANLATAMAZSIN Kİ:

Sevimli üstat Necip Fazıl Kısakürek Ankarada iken evine bir uşak aldı ve yeni elbise alınıncıya kadar eski fraklarını giydirdi. Ayni gün Nizamettin Nazif Necip Fazılı ziyarete gitti ve kapıyı da bittabi fraklı uşak açtı. Nizam, karşısında bir fraklı vale görünce, hayretle söylendi:

— Yavrum, eğer burası Necip Fazılın eviyse senin gibi bir kibarlık alâmetinin işi ne? Yok, Necip Fazılın evi değilse burada benim işim ne?

Ve akebinde kapıyı çekerek sokağa fırladı.

★

COĞRAFYA KONGRESİ NEKADAR SÜRECEK?

Ankarada bir coğrafya kongresi toplandı, epeyce zamandır faaliyette. Güzel ve faydalı kararlar alıyor. Geçen gün «Karikatür» namına âzalardan bazıları ile bir mülâkat yapmak istedim. Kongrenin toplandığı Dil, Tarih Fakültesine gittim ve kapıcıya sordum:

— Azadan Meteoroloji umum müdürü bay Tevfik burada mı?

— Hayır.

İçimden, zahir hava tarassudu için uçmuştur, dedim.

— Faik Sabri Duran?

— Hayır.

İçimden, hazretin seyahat mutadıdır. Belki yine bir şilepple Amerikaya gitmiştir, diye düşündüm.

— Peki, Faik Reşit Unat?

— Hayır.

Yine içimden, üstat ihtimal acele bir işi çıkıp bir iki saat için İstanbula Maarif matbaasına kadar uzanıvermiştir, diye geçirdim.

— Şu halde, dedim, burada kimse yok mu, nerede âza baylar?

Adamcağız kızarak cevap verdi:

— Burada, hepsi burada ama içtimadalar.

— Peki, öyle söylesene, nekadar sürer bu içtima?

İçeriden birdenbire Maarif Vekâleti teftiş heyeti reisi Cevat Dursunoğlu çıktı ve bu suale o cevap verdi:

— Sen de amma anlayışsızsın ha! Bunu bilmiyecek ne var? Harp sonuna kadar sürecek işte. Siyasî hudutlar katiyet kesbetmeden dağılsınlar da sulhten sonra yine mi toplansınlar yahu?

Zaparta

HAZİN MASAL

Karı koca bir gece misafirliğinden dönüyorlardı. Son tramvay kaçmıştı. Bu saatte otomobil bulmak da kabil değildi.

Erkek:

— Çaresiz yürüyeceğiz, dedi.

Kadın suratını bir karış sallandırdı:

— Bu yorgunluktan sonra bu saatte bukadar yol çekilir mi?

— Ne yapalım karıcığım. Lâkırdıyı ve sonra da ayna karşısında tuvaleti kısa keseydin, elbette başımıza gelmezdi bu felâket. Hem sen haline şükret. benden kendi rivayetine göre yirmi, benim hesabıma göre on yaş gençsin. Kilolardaki fark da aşağı yukarı ayni nisbette. Sen elli beş, ben doksan.. Okadar yolu yürüdükten sonra bir de o yokuşu çıkmak ölüm. Fakat ne care katlanacağız. Haydi bakalım marş marş.. Ben sana güzel hikâyeler söyliyerek yol yorgunluğunu da unutturmıya çalışırım.

Adamcağız hafızasında nekadar masal ve fıkra varsa uzata uzata harcadı. Yokuşu tırmanmıya başladıkları zaman soluğu kesilmiye başlamıştı. Buna rağmen, yalancı bir neşe ile masallarına, fıkralarına devam ediyor ve gülüyordu.

Eve vaklastıkları zaman:

— Karıcığım, dedi, bende artık hikâye de kalmadı, hikâye anlatmıya takat da. Şimdi sıra senin. Haydi bakalım bir masal da sen söyle.

Kadın cevap verdi:

— Sen hep neseli hikâyeler anlattın. Fakat benim anlatacağım hikâye son derece hazindir. Korkarım ki, seni ağlatır.

— Ziyanı yok.. söyle.

— Hikâyem gayet kısa. Bir karı koca misafirliğe gitmişler, Gece yarısından sonra bin zahmetle evlerine dönerlerken kadın ne görse beğenirsin?

— Ne görmüş?

— Evin anahtarını misafirlikte unuttuğunu..

★

İSTİDAT

M. oğlunu yüksek mektebe verecekti. Çok okumuş bir arkadaşından akıl danışmıya gitti:

— Çocuğun ağır başlı bir mesleğe sahip olmasını istiyorum, dedi. Fakat hangisine daha fazla istidadı bulunduğunu kestiremiyorum. Sen mürekkep yalamış bir adamsın, bunun için bir çare bilir misin?

Âlim arkadaş:

— Çocuğun neye istidat ve muhabbeti bulunduğunu sen daha iyi tayin edebilirsin. Şimdiye kadar en ziyade severek meşgul olduğu şey nedir?

Baba düşündü:

— Doğrusunu istersen, oğlan biraz haylazca idi.

— Canım, öyle de olsa elbette seve seve öğrendiği bir şey vardır.

— Anası kanun çalar, o da heves etti; şimdi âdeta güzel güzel kanun taksimleri yapıyor.

— Kanun mu? Alâ. O halde çocuğu Hukuk Fakültesine yazdıracağız.

★

MÜNASİP ŞARTLAR

Terzi dükkânına oldukça şık bir adam girdi:

— Sizin methü senanızı işittim de birkaç elbise yaptırmıya geldim, dedi.

Terzi sevinçle:

— Maalmemnuniye, dedi, teşekkür ederim.

— Siz birçok kişiye taksitle elbise yapmışsınız.

— Evet.

— Senet falan almıyormuşsunuz.

— Evet, öyle yaptım.

— Onlar da ilk taksiti verip elbiseyi aldıktan sonra bir daha semtinize uğramıyorlarmış.

— Evet.

— Ayni şartla bana da iki kostüm ile bir pardesü yapar mısınız?

★

HAZİRAN SOĞUKLARINDA

Yazlığa çıkmakta telâş edenler, bu sene oldukça titrediler. Hava, bir gün ılık, bir hafta serin gitti. Tesbihte hata olmaz derler, tıpkı teşrin havası.. Yalnız ayın ismi haziran. Yoksa, değil sonbaharda, kara kışta bile bukadar ılık günlere sık sık tesadüf edilir. Ayın ismi haziran diye, rüzgârda, yağmurda pardesüsüz, paltosuz yola çıkıyorum. Akşam üstü müthiş bir nezle ile eve dönüyorum. Evin camlarını sarsan, pencere kenarlarından sızan rüzgârla sabaha kadar ürpermeler geçiriyorum. Soğukalgınlığım geçecek yerde her gün üsteliyor, artıyor.

Sobaları sayfiyeye taşımamakla hata etmişim. Gelecek sene, eşe dosta tavsiyem, kaloriferli sayfiye aramalarıdır. Zaman değişti, kânun soğukları yerine haziran soğukları geçti.. Adeta ateş gibi delikanlılardan çıkan manzume taslakları gibi, bu hava, insana hayret ve dehşet veriyor!

★

PARA KİMDE İSE

Arkadaşlardan biri yüksek sesle övünüyordu:

— O ne rezalet efendim, o ne rezalet. Haysiyet sahibi erkek parasını kadına teslim eder mi? Ben böyle şeyi katiyen kabul edemem ve parasını karısına teslim eden erkeklerden iğrenirim.

Biri:

— Yahu amma atıyorsun, dedi. Senin ay başı olur olmaz paraları bayana teslim ettiğin ve sonra ondan her gün gündelik aldığını cihan bilir.

— Cihan sade benim karıya bir mikdar para verdiğimi bilir. Ondan ötesini şeytan bile bilmez. Aylığım iki yüz liradır, kadın bunu hâlâ yüz lira diye bilir. Onu masraf parası diye teslim ederim, üstelik yarım lira da gündelik alırım.

★

O HALDE FARKIN YOK!

Adam söyledi söyledi, karşısındakine bir türlü meramını anlatamadı. O hiddetle bağırdı:

— Birader, hani bir boynuzun olsa eşekten farkın yok diyeceğim..

— Eşekte boynuz yoktur ki!

— Hay Allah senden razı olsun.. O halde hiç bir farkımız yok demek!

Kulak Misafiri

Erkek — Artık kâfi! hep senin dediğin mi olacak?..
Kadın — Kızma canım, senin dediğin de olsun ama, fikirlerimiz bir olduğu zaman!...

BİR TAŞLA BİR SÜRÜ KUŞ...

ZAYİAT

İngiliz harp tebliğlerini okuyoruz:

«Dün akşam tayyare filolarımız Bremene hücum ederek mühim miktarda yangın ve infilâk bombaları atmışlardır. Düşmanın zayiatı müthiştir.»

Ayni gün Alman tebliğleri şöyle yazıyor:

«Dün akşam düşmanın bir tayyare filosu Bremene hücum etmek istemişse de avcılarımız ve tayyare dafi toplarımız tarafından mukabele görmüştür. Yalnız baraj hattını geçen bir tayyare rasgele bir iki bomba atmışsa da mühim bir isabet kaydedememiştir. Zayiatımız yok gibidir.»

Alman tebliğlerinde böyle bir haber görüyoruz:

«Dün gece bombardıman tayyarelerimiz İngilterenin cenup sahilinde ağır tahribat yaparak..»

Ayni gün İngiliz tebliğlerinin meali budur:

«Alman bombardıman tayyareleri cenup sahilimizde muvaffakıyetsiz bir hareketten sonra perişan bir halde dönmüşlerdir.»

Bu tebliğler hemen her gün böyle devam ediyor: Bir tarafın hücumu öbür tarafça semeresiz gösterıliyor. Fakat, acaba, harp esnasında böyle ehemmiyetsiz gösterilen zayiat, sulh masasında ayni şekilde mi telâkki edilecek dersiniz? O zaman galip tarafın mürahhası kalkıp da mağlûp taraf için:

— Bize çok hücum ettılerse de hiç bir zayiata sebebiyet vermediler. Bunun için kendilerinden maddî, manevî tazminat istemiyoruz! diyecek mi?

Yoksa, masaya yumruğunu vurarak:

— Onlar değil mi şehirlerimizi alt üst eden, çoluk, çocuğumuzu kırıp geçiren? Sökülsünler parayı! diye bar bar bağıracak mı?

Benim her iki tarafa tavsiyem, düşmanın tebliğlerini sıkı sıkıya muhafaza etmeleridir. Mağlûp oldukları zaman kendilerinden zarar ve ziyan istiyenlere karşı hemen bu tebliğleri göstererek şu cevabı verebilirler:

— Ne zarar ve ziyanı? Ne tazminatı? İşte, hücumlarımız neticesinde hiç bir zayiata, hiç bir tahribata uğramadıklarını kendileri resmen tebliğ ediyorlar.... Şimdi bu tazminatı hangi zararın karşılığı olarak istiyorlar? Böyle karşılıksız para almıya, düpedüz dolandırıcılık derler!

★

100 GRAM KAHVE

130 bin çuval kahve geldi, şehirlere taksim olundu, şimdi de evlere pay edilecek. Bu son ameliyenin hak dairesinde yapılması için günlerden, haftalardan, hattâ aylardanberi müzakereler yapılıyormuş! Bir yanda 130 bin çuval, öbür yanda milyonlarca kahve tiryakisi bekliyedursun, berikiler telâşta: acaba bu işin içinden sızıltısız, vızıltısız nasıl çıkacağız?

Kahvecilere verilse bir türlü, İnhisarlar vasıtasile satılsa bir türlü, vesika usulü ile dağıtılsa bir türlü! Esasen kahve tüccarlarında kahve yok değil. Sekiz, on lirayı gözden çıkaran bir kilo kahveyi istediği zaman buluyor. Bu çuvalları da onlara devredersek kuzuyu kurda emanet etmiş gibi oluruz. Balıkpazarında, Beyoğlu caddesinde halk, kahve alacağız diye, iki üç gün kahveci mağazaları önünde boğuştuktan sonra oldu bitti denecek, kepenkler indirilecek.. Nekadar çuval alındı, nekadarı dağıtıldı, bu gütültüde anlaşılmıyacak bile! İyisi mi, evlere dağıtalım. Fakat ev var ki, bir kişilik, ev var ki, on bir kişilik. Sonra, evlere dağılacak kahvenin miktarı da 100 gramdan ibaret. Ev halkı bir kişiden mürekkep olan aile bu 100 gramla bir hafta keyfini keyif eder. Fakat on bir kişilik aile öğleden sonra halisinden birer fincan içince 100 gramdan eser bile kalmaz. Ondan sonra beklemeli gelecek 130 bin çuvalı ki, 100 gram daha isabet etsin!

Demek bu da olmadı. O halde vesika usulüne başvurmalı: Fakat ev başına yüz gram kahve dağıtmak için, matbaada bilet bastırmak, onları damgalatmak, memurlar vasıtasile evlere yaymak da astarı yüzünden pahalı olacak..

Bunun da muvafık olmadığı meydanda.. Öyle ise İnhisarlara verelim: lâkin o ne yapacak? Bir günde bitip tükenecek bir meta için yeni teşkilât mı vücude getirsin?

Mesele, uzun sakallı adamın hikâyesine benziyor: Hani, yatakta, sakalımı yorganın üstüne mi koyayım, yorganın altına mı diye düşünürken, uykusuz, sabahı getirmiş..

Hepimiz kahveyi unuttuk, şimdi şu kahveler nasıl dağıtılacak, onunla meşgulüz. Artık kahve tiryakisi değil, tevziat tiryakisi olduk!

★

TEKME İLE..

Erkek, her nedense, karısına kızmış, bir tekme atmış. Tekmeyi yiyen kadın sizlere ömür..

— Ne dersin bu kocaya? Çiftesi amma da pekmiş!

— Bana kalırsa, kabahat yalnız kocada değil..

— Karısında mı?

— Hayır, kahvecisinde... Herhalde zavallı adamı mahlût diye safi arpaya bağlamış olacak!

İspinoz

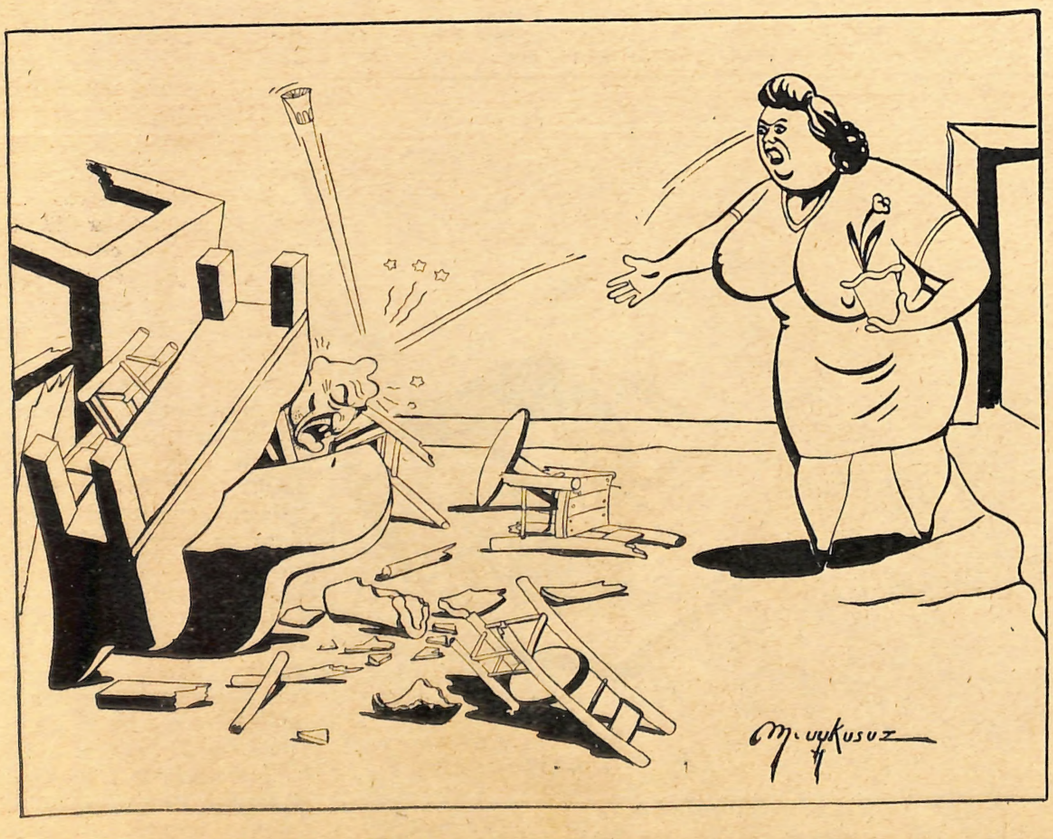

— Yeter artık karıcığım.. baksana fazla yoruldun!..

BİR Taze Molla

NASRETTİN HOCANIN GENÇLİĞİ

YAZAN; RAGIP ŞEVKİ

HER HAKKI MÜELLİFİNE AİTTİR

— 12 —

Dağların ardında kalan yavukluyu çağırırken hançeresinden öyle tatlı bir hüzün akıyordu ki, Nesimi Nasrettinin kalbinde bir aslan yattığına hükmetti. Bu yüzden de onu bir hayli sıkıştırdı, fakat Nasrettin Nesiminin her sualini gülerek karşıladı ve hiç bir şey söylemedi.

Medreseye giden yolun köşesini dönerlerken Mansur birdenbire durdu:

— Şu zeytinciden biraz zeytin alsak.. canım öyle de çekiyor ki..

Dört arkadaş, bir duvar dibinde, küfe içinde zeytin satan ihtiyara yaklaştılar. Fakat ihtiyar bir kadınla meşguldü, beklediler. Kadın, zeytinin fiyatına itiraz ediyor, zeytinci de bin dereden su getirerek malını methediyordu:

— Hatun, bu öyle ham, çürük zeytin değil, kemalinde toplandı, özene bezene yapıldı. İnanmazsan bir tane ye de bak. Bundaki tatlılığı başka zeytinlerde bulamazsın. Bunda acılık, kekreme arama, haydi haydi çeşnisi helâldir, çekinme, para vereceksin, ye!

Kadın beyaz yemenisini düzelterek mırıldandı:

— Sen beni bilirsin! Arka sokakta, bahçesi sizin eve bitişik merhum Temür oğlu Hacı Satının haremiyim. Bizim efendi ile iyi görüşürdünüz.

İhtiyar sepetten aldığı bir zeytin tanesini uzatarak kadının sözünü kesti:

— Ey a canım, onun çaresine bakarız, hele sen bir kere maldan hoşnut ol!

Kadın, uzatılan zeytini almadı:

— Hoş gör, yemem. Üç sene evvel Ramazanda hastalanıp yedi gün orucu yedim, şimdi kısa günlerde onu kaza ediyorum, dedi.

Bu muhavereyi dikkatle dinliyen Nasrettin dayanamadı:

— A hemşire, dedi. Sen veresiye zeytin almak istersin. Halbuki Allahın kulusun, bir kul Allahın alacağını vermeyip de senelerce sallarsa, insan oğluna olan borcunu nasıl öder?

Kadın, hiç bir şey anlamamış gibi boş gözlerle, karanlıkta Nasrettinin siluetine baktı. Nesimi, kadının şirretliğine uğramamak için Nasrettini kolundan tuttu, çekti:

— Biz yavaş yavaş gidiyoruz Mansur, sen zeytini al yetiş bize! dedi.

Yürürken Nasrettinin koluna daha candan bir şekilde sarıldı:

Bu tok sözlülükten vazgeçmiyecek misin Nasrettin! diye mırıldandı.

Nasrettin karanlıkta bastığı yeri görmiye çalışarak:

— Ama, hakkım yok mu? dedi. Allaha borcunu vermiyen kişi, kula haydi haydi vermez..

— Hakkın var, hakkın var!.

* * *

Bir yaz sabahı Nasrettin, omuzundaki küçük sopasına bez torbasını takarak, kırmızı mendilini boynuna sararak, tıpkı bif yıl evvel Akşehire geldiği gibi, Akşehirden çıktı.

Güneş bütün ovayı kaplamıştı. Taze bir sis yavaş yavaş kayboluyordu. Nasrettin son bir defa daha geriye dönüp kasabaya baktıktan sonra tozlu yolda yürümesine devam etti. Sanki ayakları geri geri gidiyordu. Hiç bir zaman medreseyi, arkadaşlarını, Akşehri bukadar çok sevdiğini düşünmemişti. Bir yıllık hayatı burada ona birçok hatıralar bırakmıştı. Ortasındaki şadırvanı, saçaklarındaki asmaları, demir parmaklıklı pencereleri önündeki ıhlamur ağaçları ile medrese onun hayatının en güzel günlerinin geçtiği yerdi. Bir sürü saf, kurnaz, aptal, tenbel, sakin ve uçarı delikanlı birer birer gözünün önünde idi.

Bu sabah hepsi de, torbalarını sırtlarına vurarak cerre çıkmışlardı. Cer onların bir nevi fitre bahsi idi. Tozlu yollara düşerek köy köy dolaşacaklar, Recep, Şaban, Ramazan aylarını kabullendikleri köylerde geçireceklerdi. Ama, cerre çıkmamış olanlar bunun nasıl bir azap olduğunu bilmiyorlardı. Nasrettin bile Seyyit efendiden dinlediği şuhuru selâseyi (*) bir nevi seyahat, güzel eğlenceli rahat bir misafirlik sanıyordu. Bir köye gidecek, köylüler onu etekliyerek karşılıyacaklar, baş köşeye oturtacaklar, yedirip içirecekler, sonra da üç ayların sonunda yine izzet ve ikram ile geçirecekler.

Aşağı yukarı bütün mollalar da bunu böyle sanıyorlardı. Ancak eski mollalar bu yenilere karşı gülüyorlar:

— Hele hele, bir gidin de görün! diyorlardı.

Nasrettinin bütün düşüncesi cerde toplıyabildiklerini, anasına, babasına götürmekti. Böylece onları sevindirecek, köyde «hayırlı evlât» diye adı çıkacaktı.

İşte bu sabah yola çıkmadan evvel medrese avlusunda arkadaşları ile vedalaşmadan evvel Seyyit efendilerin huzuruna çıkıp etek öpmüştü.

Seyyit Mahmut Hayrani efendi, karşısında elleri göbeğinde bağlı, başı bükük duran Nasrattine gülerek baktı:

— Haydi bakalım, yolun açık olsun molla, dedi. Köylü dediğin cahil kişidir, lâftan anlamaz. Onların bir takım hareketleri vardır ki, insanı kırar. Amma sabûr olmasını bilmeli. Bir köyden kabul görmeyince bir başka köye gitmeli. Böylece cenabıhakkın lûtfunu aramalı.

Köşe minderinde tesbih çekerek oturan Seyyit İbrahim Sultan, başını kaldırdı ve Nasrettinin yüzüne dik dik baktı:

— Efendi gerçek söyler bak hele molla, sende bir tuhaflık varmış deyi duydum. Her önüne gelen yerde nüktepervazlık eder dururmuşsun. Dın ehline güldürmek yakışmaz, o başındaki küçümen sarığı biraz büyüt. Sakalına, bıyığına ihtimam et, ağır başlı, kalın kaşlı ol... Haydi, var selâmetle git!

Nasrettin tekrar iki büklüm olup etek öperek geri geri çekildi ve dışarı çıktı. Şu Seyyit İbrahim Sultanı da hiç sevmiyordu. Ama, sözleri de yabana atılır şeyler değildi. Sarığı biraz daha büyütmek, kendisine biraz daha heybet vermek lâzım geliyordu.

Nasrettinin medrese avlusunda Nesimiden de, Mansurdan da ayrılışı daha hazin oldu. Mansur o şişman, kırmızı yanakları üzerine gözyaşlarını düşürmekten kendini alamadı. Ne-

(*) Recep, şaban, ve ramazan aylarıdır. Bu aylarda medreselerde tahsil tatil edilir, biraz okumuş yazmış, yetişmiş mollalar köylere dağılırlar, vaız ederler, köyün imamlığını yaparlar. Köylüler de onların bu zahmetlerine karşılık kendilerine zahire vesaire verir.

— Bekârlık için sultanlıktır derler.
— Evlilik de sultanlıktır ama, bir farkla: O zaman sultan olan erkek değil, kadındır!..

simi daha metin ve neşeli idi:

— Kasavet çekme Nasrettin, gelecek yıl yine buradayız. Dünya bu, ömrümüzü hep böyle ayrılıkla, üzüntü ile geçirecek değil miyiz? Biz çocukluktan yeni kurtulduğumuz içindir ki, bunlar bize ağır geliyor!

Diğer mollalar bile, Nasrettinin ayrılışına üzüldüler. Fakat o herkesten evvel, yola çıkarken, iyi bir şey yaptığına kanidi. Böylece sevdiği insanların kendisinden uzaklaştığını görmenin daha hazin bir şey olacağını tahmin ediyordu.

Medrese kapısından çıkarken bütün mollalar arkasından bağırıyorlardı:

— Yolun açık olsun Nasrettin!

— Gelecek yıl yine burada görüşürüz!

— Allah sana da, bize de selâmet versin!

— Talihin açık, kısmetin bol olsun Nasrettin!

Nasrettin ikide birde dönerek arkadaşlarına bakıyor, içi burkuluyor ve ağlamak istiyordu. Fakat her seferinde de kendisini tutuyor, sadece sırıtıyor ve elini sallıyordu.

İşte şimdi kasabadan çıkarken bile onların sesleri kulaklarında idi. Nesiminin mavi gözlerindeki buğuyu, Mansurun şişman yanaklarındaki iki, üç damla gözyaşını bir türlü unutamıyordu.

Zavallı Uzun Hüseyin! o da olsaydı, beraberce köye giderlerdi.

Uzun Hüseyin medresede ancak bir hafta kalabilmişti. O solgun yüzü, ince vücudu ile burada okumıya tahammül edememiş, tekrar yatağa düşmüş, bir müddet sonra da dayısı onu köye göndermişti.

Akşehrin havası, suyu Uzun Hüseyine hiç yaramamıştı. Zaten geldiklerinin ikinci günü hastalanıvermiş ve bir daha da baş kaldıramamıştı.

Nasrettin bu güzel yaz sabahının, güneş ışıkları ile beraber yükselen sisleri arasında ve dağlara doğru ilerliyen sürülerin çıngıraklarını dinliyerek düşünüyordu: Dünyaya gelmenin bukadar hazin tarafları olduğunu bilseydi, hiç de gelmek istemiyecekti. Bazan insan, tabiatın bütün bu güzelliklerinden bihaber yaşıyordu. Tıpkı şu çoban köpeği gibi... Kaygusuz yaşamak için şehirlere, köylere inmemek, şu başları dumanlı dağlarında ot yiyerek, kuşlar avlıyarak, çalılar dibinde ve mağaralar içinde yatarak yaşamak daha rahat, daha güzel, daha iyi değil miydi? Ama, her insan gibi kendisi de bir sürüye katılmış gidiyordu. İşte şimdi bile endişe içinde kabul-

BİR HAKİKAT Müşterilerimizin nazarı dikkatine:

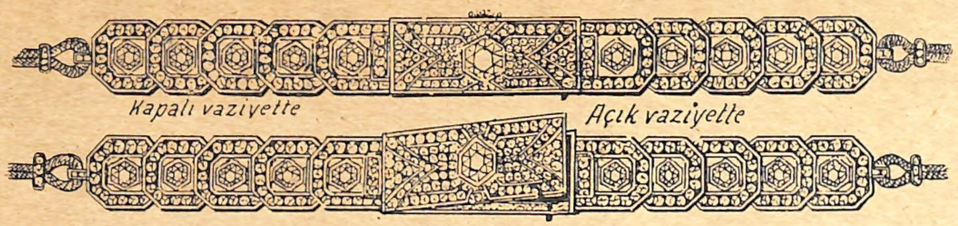

No. 82 - A Elmas ve 11 Pırlantalı 500 L

Pırlantalı ve elmaslı saat demek, bir kelime ile S İ N G E R S A A T I demektir. Çünkü pırlantalı ve elmaslı saatlerin bütün hakkı evsafı meşhur âlem olan SİNGER saatlerinde toplanmıştır. Bunun için; saat alacağınız zaman, tereddütsüz SİNGER saatı almanız ve saatin üzerindeki SİNGER markasına, müessesemizin adresine dikkat etmeniz lâzımdır Modayı takip eden asrî kadın için kıymetli taşlar ve nefis işlemesile hakikaten nazarı dikkati celbeden böyle bir harikulâde SİNGER saatine sahip olmak âdete bir saadettir.

SINGER

SAATİ; HOŞA GİDECEK EN MAKBUL VE EN GÜZEL HEDİYELİKTİR. EMSALLERİ GİBİ 15 SENE GARANTİLİDİR.

Adres: SİNGER SAAT MAĞAZALARI. İstanbul Eminönü No. 8

leneceği köyü düşünüyordu. Anası babası yaşarken kaygu içinde olmasalardı, Nasrettin doğru köyüne gidecek, ayaklarını uzatacak, bütün gün, bütün gece uyuyacak, tıka basa yiyip içerek yine uyuyacaktı.

Ama bütün bunlara ehemmiyet vermek demek, bu dünyada rahat yaşamamak demekti. Halbuki niçin? Yaşarken hiç bir şeye kıymet vermeyince, hayat daha rahat, daha sakin geçmez miydi?

Nasrettin bu emektar telkini ile yeniden canlandı ve kasabada dinliye dinliye öğrendiği bir şarkıyı mırıldanmıya başladı.

Yol artık sağa doğru sapıyor ve bir sırtın kenarından gidiyordu. Nasrettin son bir defa daha dönerken Akşehire baktı. Ona öyle geliyordu ki, bu kasaba bütün ömrünü dolduracak, bütün ömrü de bu kasaba içinde geçecekti.

— Haydi bakalım, sağca kal Akşehir! üç ay sonra sendeyim! diye bağırdı ve bacaklarını büsbütün açarak yürüdü.

Artık neşesi tamamen gelmişti. Yürüdükçe kuvvetleniyor ve bütün bir dünyaya meydan okur bir hal alıyordu.

* * *

Böylece öğleye kadar yol aldı. Bütün bildiği şarkıları söyledi; arasıra tarlalardaki kargalara taş atarak, ağaçlardaki serçeleri uçurarak eğlendi. Küçük bir göl halinde bir dere kenarına gelince durdu. Derenin karşı tarafında bağlar ve büyücek bir köy evi vardı. Nasrettin bu derenin kenarında mola vermiye, söğüt dalları altında yemeğini yemiye karar verdi. Fakat torbasını açtığı zaman orada yalnız Akşehrin esmer ekmeğini buldu.

— Eh, buna da şükür! diye mırıldandı. Sonra katılaşmış

RADYOLİN

İLE SABAH, ÖĞLE VE AKŞAM

Her yemekten sonra günde üç defa muntazaman dişlerinizi fırçalayınız.

ve kurumuş olan ekmeği suya batırarak yemeği daha münasip buldu.

Oturduğu yerin önünde bir oyuk vardı ki, Nasrettin buradaki berrak sudan evvelâ kana kana içti: «İki su bir ekmek hakkıdır!» diye düşündü. Sonra biraz ileride yüzen ördekleri seyir ede ede ekmeğini, önündeki oyuğa doğramıya başladı.

Karşı bağ evinden bir takım sesler geliyordu. Biraz dikkat edince, beş altı bağcının güle konuşa, dere kenarına doğru geldiklerini gördü. İçlerinden biri onu görünce hayretle durdu, baktı. Nasrettinin suya doğradığı ekmekleri alıp alıp yediğini görünce hayreti büsbütün arttı:

— Heyy, molla!.. Afiyet olsun!.. Ne yiyorsun öyle? diye bağırdı.

Nasrettin lâkayıt ve sakin bir sesle cevap verdi:

— Ördek çorbası!

Bağcı evvelâ bir şey anlamadı, sonra çayda yüzen ördekleri görünce birdenbire bir kahkaha attı.

— Ulen sen yaman mollasın!. Hele bırak onları da, şu söğüt kütüğünden bu tarafa geç!.

Nasrettin, bugünlük yiyeceğini çıkardığını düşünerek çömeldiği yerden hemen sıçradı, bağcının gösterdiği kütükten dereyi aştı, karşı tarafa geçti. Bir iki tuhaflıkla bağcıların gözüne girmek, böylece mükemmel, yağlı bir yemek yemek sevdasında idi. Biraz ileride bir iki bağcının bağ dikdiklerini görünce şaşar gibi yaptı:

— Bu adamlar ne yapıyorlar burada? dedi.

Kır saçlı ve buruşuk yüzlü bağcı, Nasrettinin yüzüne gülerek bakıyordu:

— Çubuk dikiyoruz. Bizim buralarda çubuk geç dikilir, bu diktiğimiz çubuklardan yarın âlâ bal gibi, salkım salkım üzümler alacağız.

Nasrettin, henüz çıkmıya başlıyan sakalını kaşıyarak düşündü:

— Allah, Allah! diye mırıldandı. Sonra birdenbire gayet ciddî;

— Bakele ağa, dedi. Beni de dikin, görelim ben ne çeşit yemiş vereceğim?

Bağcı gülmek istedi, fakat kendisini tuttu:

— Peki, dedi. Gel benimle.

— Arkası var —

KARİKATÜR

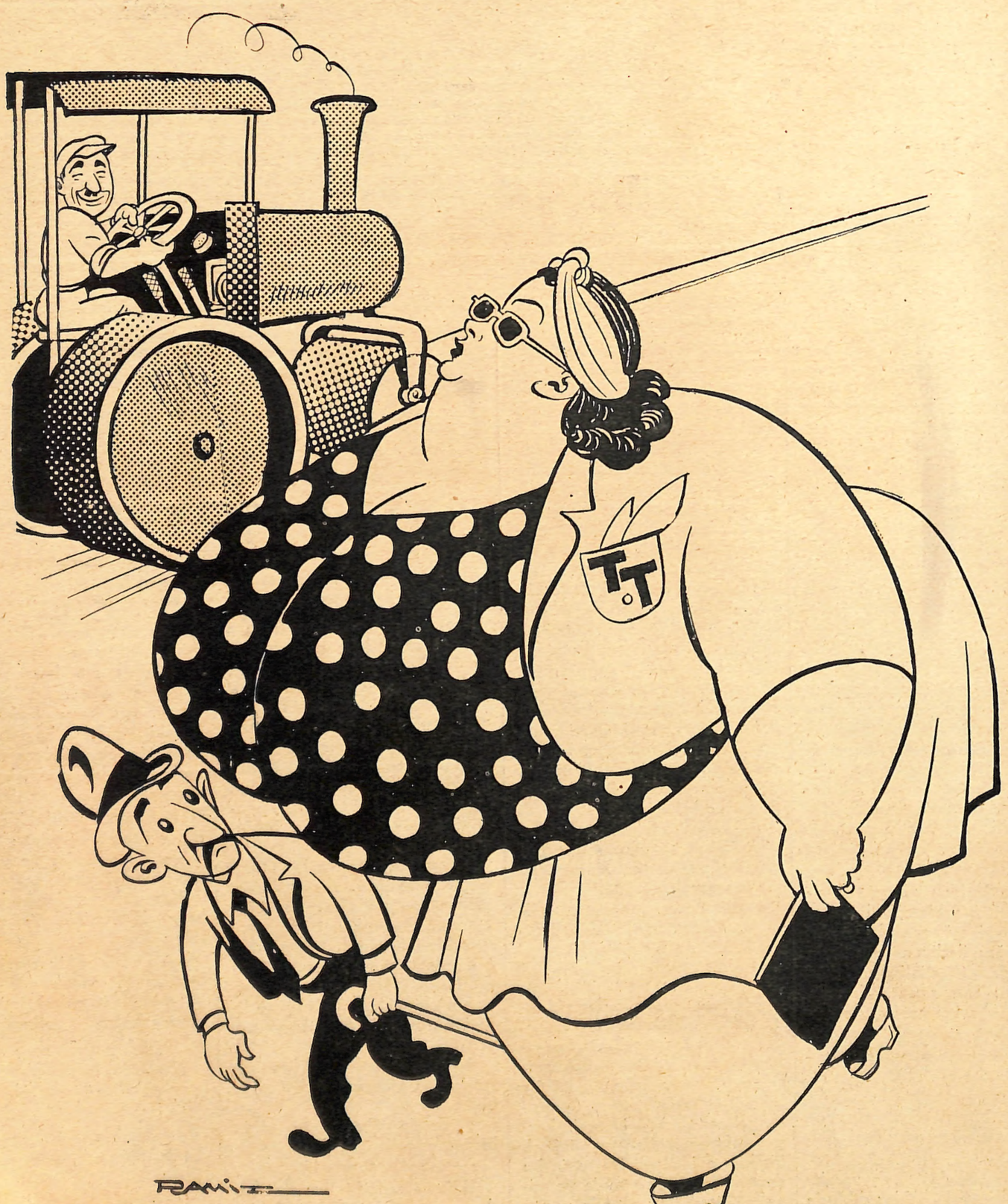

Silindir şoförü — Uğurlar ola bayım! Silindiri almış götürüyorsun, sen de mi asfalt yapacaksın?!..